Мал. В. ГЛИВЕНКА

Там три верби схилилися
Та й журяться вони...

Перець

№ 15 (793). Рік видання 42-й

Ціна номера 12 коп.

КИЇВ. СЕРПЕНЬ 1968

ЛЕЖЕБОКИ НА *ПІДШИПНИКАХ*

Оце недавно в нас побував працівник Чернігівського міського комітету народного контролю. Цікавився долею свого дописа, надісланого до редакції, і дуже здивувався, коли побачив його у папці, на якій було позначено: «ХП».

— А це що означає? — кивнув він на загадкові дві літери.

Ми роз'яснили:

— «ХП» — це скорочено: хай полежить. У цій теці ми зберігаємо наш редакційний запас.

— Запас, кажете... — наїжачився контролер. І вже зовсім єхидно спитав: — А, пробачте, цей запас коли-небудь бачить світ?

— А то як же! Коли вже відібрали, значить, піде до друку.

Вираз обличчя у нашого відвідувача дещо пом'якшав.

— Он воно що — всміхнувся він. — А я вже був подумав...

І — замовк.

— Про що ж ви подумали? — нагадали ми.

— Я подумав, — сказав гість, — що у вас з тим запасом коїться те ж саме, що й на деяких підприємствах. Таких, приміром, як наш Чернігівський м'ясокомбінат.

Директор цього комбінату Мелентій Кирилович Виноградов — людина серйозна. Державній копійці ціну знає. І своїм підлеглим раз по раз нагадує, що на вулиці гроші не валяються. А коли підлеглі якось натякнули своєму директорові, що гроші валяються на подвір'ї м'ясокомбінату, той очима закліпав.

— Такого бути не може!

Тоді робітники підвели свого керівника до одної купи залізяк і спитали:

— Це що?

— Стрічкові пилки, — пояснив директор.

— А це? — і показали на другу купу.

— Віджимні вальці.

— А це?

— Це — вентилятори.

— А кому на нашому м'ясокомбінаті потрібні оті всі вентилятори, вальці та пилки?

Директор задумався. Довго думав. Нарешті, признався, що, дійсно, жоден з цих механізмів м'ясокомбінатові не потрібен. І невідомо, чи, взагалі, коли-небудь в майбутньому ці прилади знадобляться. А дивись — лежать.

Лежачих, правда, тут не б'ють. Та й потреби в цьому немає. Дощ та сніг, та іржа своє діло зроблять. Мине небагато часу і все це добро, як цінну знахідку, підхоплять збирачі металобрухту. Ще й спасибі за нього скажуть запасливому директорові.

У заготівельників металобрухту зір проникливий. Вони вже давно шпацірують довкола паркану Чернігівського заводу залізобетонних виробів і очима, повними жагучого бажання, поглядають на пневмонавантажувач «РАУ-4».

— Ранувато, ранувато прийшли, — каже залицяльникам директор заводу Микола Васильович Неборак.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

На Україні не повністю введені в дію заплановані потужності по переробці цукрових буряків.
З передової «ПРАВДИ».

— Видно, тільки я не скоро потрібний буду.

Микола Васильович, звичайно, має рацію. У жодного металурга не підніметься рука, щоб пустити таку машину в переплавку. Вона ж ще може працювати і працювати. Ну, звичайно, — там, де для неї робота знайдеться.

На заводі, керованому т. Небораком, такої роботи для машини не знайшлося. Однак, і розлучитися з нею Микола Васильович не бажає. Істи ж бо вона не просить. Хай полежить...

От, коли вона відлежить всі свої деталі, як, скажімо, машина «ЗИГ-зм-3», і наполовину її пожере іржа, — тоді, можливо, Микола Васильович подумає.

Ще тільки подумає.

Бо тепер думати директорові ніколи. Він з головою поринув у проблему економічної ефективності виробництва...

Невідомо, якими проблемами собі сушить голову директор заводу силікатних виробів, але і він не помічає того, що у нього під ногами валяється.

А валяються, між іншим, гроші. До того ж — не малі. Один лише дезинтегратор «Д-50», що уже вріс у землю, коштує понад 3000 карбованців.

— Навіщо він вам? — питають у директора.

А він і сам не знає — навіщо. Колись хтось із постачальників за нього ухопився і приволік на завод. Відтоді минув уже не один рік, а ніхто так і не придумає, що з тим дезинтегратором діяти.

Втім, проблему, над якою ще і нині б'ються кращі інженерні сили заводу, давно уже розв'язали горобці. Вони цілком і повністю оволоділи технікою і перетворили дезинтегратор на сідало.

Дуже непогане вийшло сідало. Механізоване!

Дбаючи, очевидно, про тих же горобців, директор Чернігівського камвольно-суконного комбінату т. Батеєв придбав для них камерну сушарку «КС-2-2м», розпушник «РМ-840», фарбувальний апарат «ГА-200» та багато-багато іншого. Та як не дивно, легковажні пташки і глянути чомусь не захотіли на цю техніку.

— А що ж, у такому разі, з нею вдіяти? — зачухали потилиці працівники заводоуправління. — Нам же для виробництва ці машини зовсім не потрібні.

Можна, звичайно, було б всю цю техніку передати у відповідні органи збуту, щоб нею скористалися ті, кому вона потрібна. Та не така це проста штука — розлука.

— Хай полежить, — міркують господарники. — Запас бо кишеню не дере...

— А ми не повірили в непогрішність цієї істини, — поінформував нас працівник Чернігівського міського комітету народного контролю. — Виявивши на підприємствах міста 439 непотрібних механізмів, ми підрахували, скільки вони коштують державі, і висунули пропозицію, щоб хоча б якусь частину їх вартості стягли з тих, хто створив цей мертвий запас. Тепер ждемо відповіді на запитання: дере запас кишеню чи не дере?

Ждуть розв'язання цього питання не одні лише народні контролери. Отож, як тільки буде одержано відповідь, ми негайно з нею ознайомимо і наших читачів.

У папці з позначкою «ХП» вона довго не залежиться!

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

ПОБАЧЕННЯ

(МОГЛО Б І ЛІРИЧНИМ БУТИ, ЯКБИ...)

Значить, у мене важливе побачення.
З ким і яке — то не має значення.
Скажу лиш: особа не в штанях —
у платті;
ну, й відповідної, значить,
статі.
(Для вас це нічого може й не значити,
але для мене — то прошу пробачити!).

Словом, о п'ятій, на місці призначенім —
кров з носа! — буду таки на побаченні...

Та от біда! — зіпсувався годинник.
Відстає.
За хвилину — на дві хвилини.
Але, як прикинуть сюди і туди,
то, власне,
й нема, щоб аж дуже,
біди:
на вулицях — вигідні і практичні
висять же годинники
електричні.
Так що — порядок. Не треба гвалту.
Я — вирушаю.
У скверик.
На п'яту.

Будь ласка — на розі й годинник одразу є.
Висить собі.
Третю годину показує.

Можу годинку в кожному разі
ще й погуляти: дві ж у запасі!

Йду потихеньку, нога за ногою.
Чого ж то, ніби на пожар,
поспішати...

Он — знову годинник переді мною.
Я — до нього,
а серце — в п'яти!..

Десять на шосту!
Побий тебе трясця!
Невже побачитися не вдасться?!

Як тигр стрибаю,
трамвай доганяю,
в трамвай стрибаю,
стрибаю з трамваю,
усіх штовхаю,
сам себе лаю,
машинам — вулицю перебігаю.
Ні світло червоне,
ні світло зелене —
ніщо не існує уже для мене.

(А на годинниках — час різний:
то ще заранній, то вже — запізній).
То думаю:
«Ясно:
прийду завчасно».
То думаю:
«Звісно:
прийду запізно»...

Прибіг на сьому...
Амба!
По всьому!
Повертай голоблі додому...

«Е-е, ні, — сказав собі, — все одно:
пропало побачення — йду в кіно!»

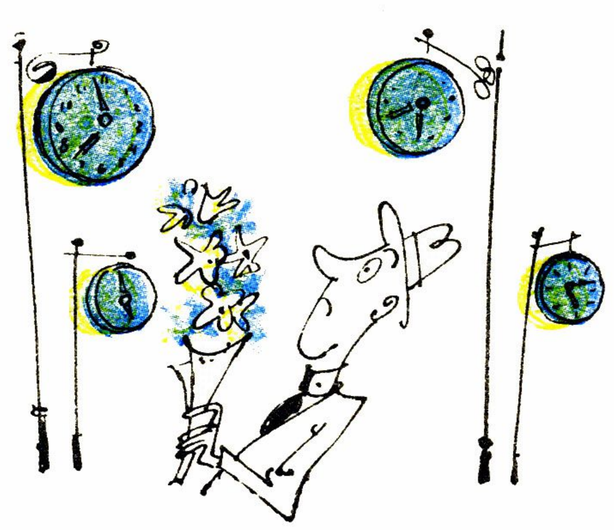

Знов поспішаю, бо тисне час:
через п'ятнадцять хвилин — сеанс.
Біжу через вулицю з того скверу,
і — просто в обійми!..
Міліціонеру.

«Порушили, — каже, — громадянине!»..
Та й таки ж правда: порушив... винен...
Факт — на обличчя
і факт — неприйомний,
як каже один мій філолог знайомий.

Та все це якось пояснити хочу:
— Бачите, сьома година, — белькочу —
а я — в кіно... Почнеться картина
у сім п'ятнадцять...
Вже сьома година...

А він:
— Ця тактика — нам відома.
Що ви заладили: «Сьома, сьома...»
Гадаєте, я вам — наївна дитина?!
Ось мій годинник! —
Шоста година!..

Та все обійшлося без гаму і грому.
Я — не спішу уже. Лізу додому
(далася взнаки взята дистанція).
В кишені у мене — на штраф квитанція,
а в голову — лізе філософічне:
«Гроші — не вічні,
мистецтво ж — вічне.
А, опріч того (це й бовдур знає),
святе мистецтво жертв вимагає.

То навіть добре.
То — навіть модно:
«Жертва мистецтва!..» Звучить благородно...

(Але чого ж це, дозвольте спитати,
через оті годинники кляті
жертвою —
саме мені лягати?!)...

Дві доби я одлежувався по тому,
не вилазив суботу й неділю з дому...

А з побаченням...
Що ж, попросив я пробачення
(по телефону)
в моєї симпатії
і знову домовились про побачення.
На тому ж місці. Рівно о п'ятій.

І знов:
на годинниках — танець дивний,
і знов:
я — чешу, як реактивний...
Шурхнув з-за рогу,
і — через дорогу.
і —
мало не збив «Швидку допомогу»...
І, зрозуміло ж таки,
що знов...

Ех, що й казати?! —
Прощай, любов!..

Та нині — у мене знову побачення,
але не мають годинники значення...

«Прийду, — сказала, — рівно о п'ятій».
Ну, нині уже
не прийдеться ждать їй.
Часу є досить. Не поспішаю,
бо я — на місці уже.
Чекаю.

Минає година...
Друга година...
Третя...
Четверта і половина.
Години минають,
хвилини збігають
а я — ні з місця, а я — чекаю...

Годинник показує рівно п'яту,
й — заходить знайома моя.
В палату.
Заходить не в платті,
а в білім халаті.
А я — у гіпсі собі.
В палаті.

Лежу і думаю:
«Слава богу,
що вдало вискочив на дорогу —
якби машина мене не збила,
то й не побачила б, мабуть, мила».

Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

ПРИМІТКА: То ще добре, що герой наш тільки переломом відбувся. А якби ж (тьху! тьху! тьху!) приказав довго жити?! Тоді ж не мали б щастя познайомитися з цією розповіддю годинникарі оті, що вуличними електрогодинниками опікуються.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Робітники радгоспу написали листа до редакції «Перця». Так, мовляв, і так. Що це воно за приватну лавочку держить у своїх цупких руках Ведмеденко Р. А. Магазин № 4 радгоспробкоопу «Таловський» Станично-Луганського району на Луганщині, яким завідує Ведмеденко, завжди людей замком відлякує. А коли кому й пощастить до прилавка пробратись, все одно з порожніми руками назад вийде. Навіть товарів першої потреби завідуюча не завозить. На скарги відповідає, як купчиха: «Завідуюча тут я, лавка моя, що хочу, те й роблю!»

Голова правління Станично-Луганської райспоживспілки тов. Сабинін повідомив, що факти ці повністю підтвердились. Ведмеденко Р. А. з роботи знята.

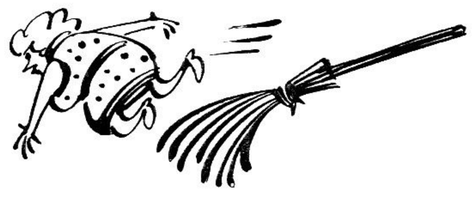

ЗАПИТАННЯ ПО СЕЗОНУ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Квіточки — добре, а де ж ягідки?

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

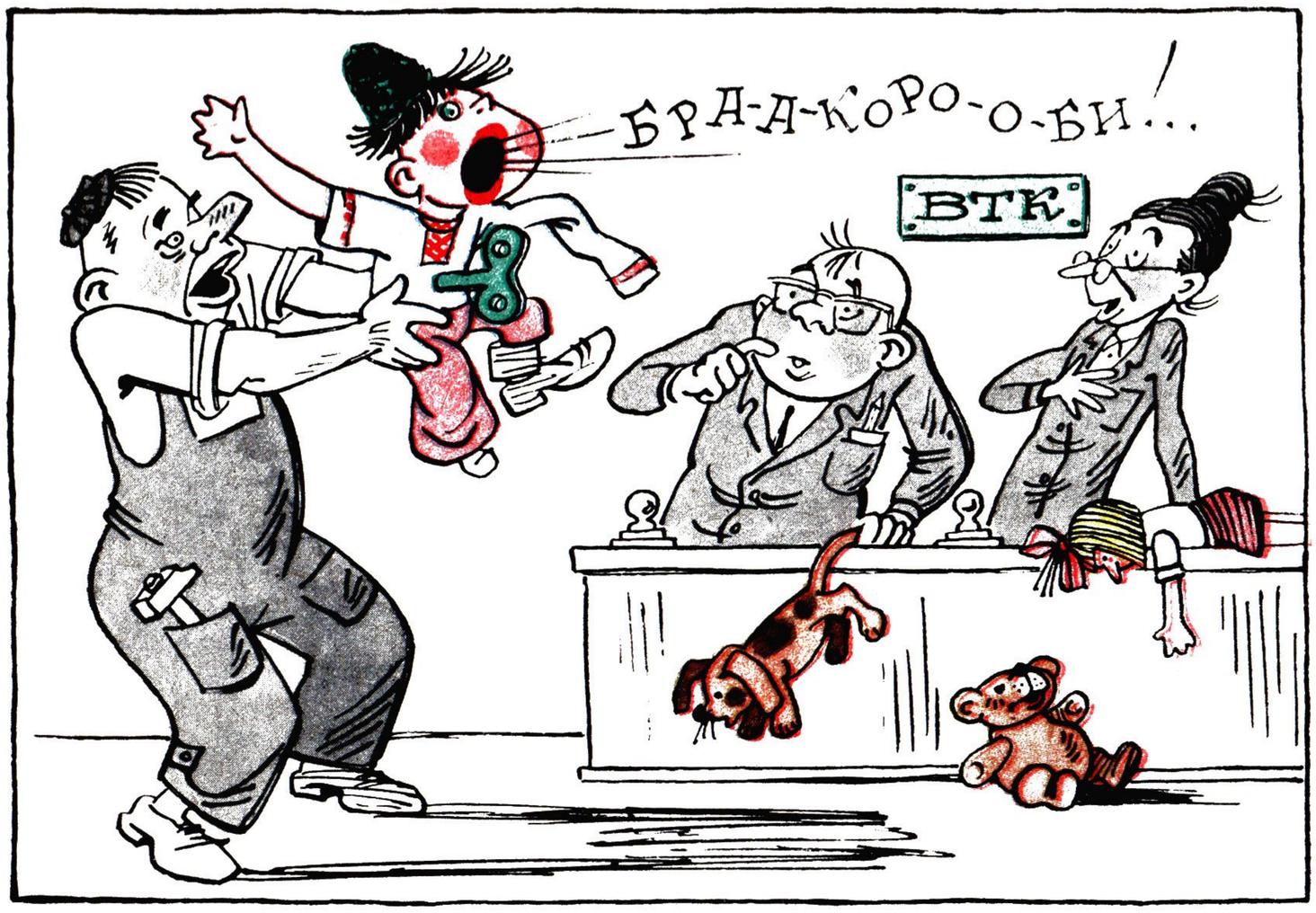

— А я вам казав, що не треба випускати іграшок, які говорять!..

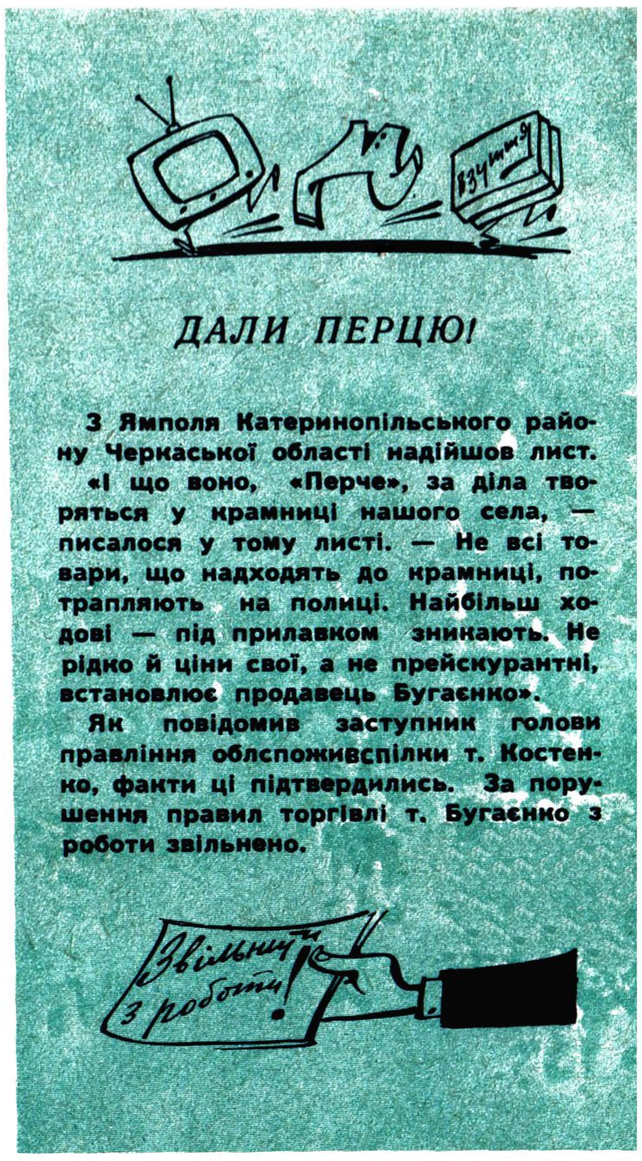

Скромність по-скадовськи

Андрій Юхимович школив свій завтрашній виступ в обласному управлінні культури. Спочатку він увійшов в роль головуючого й енергійним тоном оголосив:

— Слово надається передовикові культмасової роботи товаришеві Коваленку, завідуючому Скадовським районним відділом культури!

Зачекавши хвилину, яку займуть бурхливі оплески, що безумовно перейдуть в овацію, Андрій Юхимович Коваленко бадьоро вигукнув:

— Ми — непомітні герої ваших кипучих буднів! Ми — скромні трудівники клубної радіоли! Це завдяки нам...

Тут Андрій Юхимович замовк, бо відчув деяку прогалину в інформації про діяльність сільських клубів. Тому він, як справжній ентузіаст культурно-масової роботи, залишив кабінет і виїхав у район, щоб оперативно й глибоко вивчити діяльність сільських культосвітніх закладів.

...Біля клубу села Приморського Андрій Юхимович помітив спочатку радіолу, що лежала на землі, а потім і зігнуту в формі знака питання фігуру завідуючого. Той вовтузився біля величезного замка. Пролунав скрегіт, і замок повис на засуві, надійно охороняючи вхід до вогнища культури від натовпу, який стояв неподалік. Зав. клубом підхопив радіолу і весело потюпав на південний захід.

— Далеко, хлопче? — приязно звернувся до нього Андрій Юхимович.

— На іменини,— відповів той.

— Хороше діло — нові обряди,— сказав Андрій Юхимович. — А як взагалі просуваєш культуру в маси?

Зав. клубом скромно промовчав, колупаючи землю носком черевика.

— Різні там гуртки, лекторії діють?

Леонід Гаврилович Макаренко зашарівся й дипломатично кахикнув.

— Ну-ну, не соромся, — наполягав Андрій Юхимович. — Вірю — ти справжній культармієць.

— Ага, — відповів Леонід Гаврилович.

— Молодець! Скільки ж тобі років?

— Вісімнадцятий.

— Такий молодий — і вже такий скромний! — розчулено мовив Коваленко і, натхнений успіхами юного просвітителя, помчав далі.

...Завідуючий клубом села Красного Микола Федорович Науменко сидів навпочіпки в коридорі культурного закладу і, задерши голову, зосереджено спостерігав за ластівкою, яка звила тут гніздо і тепер годувала ластів'ят.

— Тс-с-с! — просичав він, коли Андрій Юхимович притиснув його до своїх грудей.

— Розумію, — прошепотів Андрій Юхимович. — Сам страшенно люблю птахів. І тараню. Що в тебе з виховною роботою?

— Блискуче,— пошепки відповів зав. клубом. — Виховуються. Вже привчив їсти хліб. Мене здаля пізнають, шельми!

— Я не про ластів'ят, а про культурно-масову роботу, — занепокоївся Андрій Юхимович. — Справляєшся?

— Та справляюся — духовий оркестр оце розпустив.

— Уже й розпустив? А хор, драмгурток, школа культури, куток передового досвіду, гурток атеїста?

— Не культивую,— поділився досвідом Микола Федорович. — Часу нема. Добре, хоч наша середня школа самодіяльність організовує. А то зовсім би закрутився.

— Ох і скромняга, — лукаво підморгнув Андрій Юхимович. — Ну, дерзай. Я завжди з тобою!

І він зник, давши, нарешті, можливість зав. клубом повернутися спиною до дверей і продовжувати свої природничі спостереження.

...Олександра Федоровича Гаврилова А. Ю. Коваленко з трудом розшукав у кошарі. Завідуючий Володимирівським клубом з ковбойським запалом ганявся за вівцею. Схопивши її за ноги, він з елегантністю модного перукаря обстриг її і кинувся ловити іншу.

— Як клубна робота? — прокричав Андрій Юхимович, просунувши голову в кошару.

— Яка робота? — не зрозумів Олександр Федорович.

— Клубна, клубна. Від слова клуб, — уточнив Андрій Юхимович.

— Іде,— стримано відповів завідуючий.

— Куди?

— Назад! — крикнув Олександр Федорович.— Це я не вам, це я вівцям.

Через півтори години вдалося встановити, що перукар-аматор туманно пригадує якийсь вечір у клубі. Може, вечір запитань, а може, навіть і відповідей. Однак ні запитань, ні, природно, відповідей не пам'ятає.

— Ти, мабуть, теж соромишся свою роботу хвалити? — підказав Андрій Юхимович.

— Соромлюсь, — щиро підхопив Олександр Федорович. — Я з дитинства такий.

— Прекрасно, — сказав Андрій Юхимович.— Ну, ти тут піднось культурно-освітню роботу, а я поїхав. Бажаю нових успіхів!

...На порозі Новоолексіївського клубу стояв завідуючий Сергій Іванович Рубан і дивився прозорими очима, як кілька кремезних чолов'яг вантажили в лантух пляшки з вином, куплені в найближчому кіоску.

— На очах ростуть люди, — радісно сказав він, побачивши Андрія Юхимовича. — Вміють культурно відпочивати. Ось товариші на морі збираються провести «голубий вогник».

— Чудова форма масового відпочинку! — висловив свою точку зору Андрій Юхимович. — А які перспективи виховної діяльності клубу?

— Перспективи у нас дуже, дуже перспективні, — переконано відповів Сергій Іванович.— Я б і розказав, та от...

— Скромність не дозволяє? — здогадався гість.

— Я завжди схилявся перед вашою проникливістю, — урочисто повідомив зав. клубом і міцно обняв свого шефа.

...Повернувшись до Скадовська з багажем найсвіжішої інформації, Андрій Юхимович продовжив підготовку свого виступу.

— Так, ми — скромні герої! Це завдяки нам...

У цьому місці знову трапилась заминка. Андрій Юхимович ніяк не міг вирішити, чи варто говорити про те, що завдяки його ініціативі й наполегливості з сімнадцяти завідуючих клубами — десять не мають будь-якої підготовки, що він не знає нічого певного про долю 21 випускника культосвітнього та музичного училищ, котрі одержали призначення до Скадовська. Але ж, з іншого боку, про все це (а також про те, що в області 33 зав. клубами не мають навіть середньої освіти) давно знає й начальник Херсонського обласного управління культури Г. В. Пахомов. Тому Андрій Юхимович вирішив не торкатися цих делікатних нюансів.

— Головне, — сказав він собі, — скромність. Вона прикрашає.

В. ЧЕПІГА.

Херсонська область.

А котрі тут ТИМЧАСОВІ?

Добре було нашим предкам. Захотів розказати про якусь цікаву історію — зразу брав бика за роги: «Чи не гоже було б нам, браття, почати віщими словами повість про Ігоря, Ігоря Святославича»... Отак першими ж рядками чітко визначав собі тему, називав героя, давав зрозуміти, про що піде мова.

Здається, гоже було б і мені: так і так, мовляв, хочу розповісти вам про вельми цікаві справи, що діються у Київському філіалі Центрального науково-дослідного інституту зв'язку, про його начальника Миколу Дмитровича Пасічника...

Але — стоп! Адже з тих часів багато слів постиралось, як мідні п'ятаки. Ось написав я слово «зв'язок», а чи всі знають, що воно означає? Написав прізвище начальника — і тут же згадав його суворе застереження, що буцімто в компетенцію нашого брата-журналіста не входить керований ним, Пасічником, солідний науковий заклад.

Отож почну з пояснень. Щодо «зв'язку», то в наші дні набуло це слово кількох нових значень. Окрім тих понять, що закладені в ньому з давніх-давен, нині називають ним ще й засоби спілкування між людьми — в даному випадку телеграф, телефон, проблемами розвитку яких і займається згаданий філіал науково-дослідного інституту.

А ще означає це слово дуже делікатні негласні контакти.

Але це друге значення слова «зв'язок» ми категорично викидаємо з нашого фейлетону, бо воно нічого спільного не має ні з філіалом ЦНДІ зв'язку, ні з його начальником, ні з принципом добору кадрів у цьому філіалі.

Бо й справді: хіба, скажімо, Голубчик О. М. є братом чи сватом Миколі Дмитровичу? Запевняю вас: ні! Просто начальник повірив на слово, ніби Олександр Маркович закінчив колись якийсь технікум, і влаштував його на ставку старшого інженера. Або ще один приклад. У київських магазинах «Динамо» та «Головторгінвентар» директорував собі Томашевський Г. Г.— власник диплома про закінчення торговельного інституту. Отак би й змарнував свій вік за прилавком, якби Микола Дмитрович не запримітив у ньому неабиякий талант до зв'язку і не взяв до себе теж старшим інженером.

Такі ж посади обіймають і юрист Народецький Б. М., і вихованець військового училища Лайзіс Р. Й. і студенти-філологи, й історики-архіваріуси...

Гарно ведеться на ставці старшого механіка друкарці Білокриницькій Б. С., Навіть неписьменний столяр Письменний Ш. А., який у графі «освіта» ставить таємничий прочерк, і той обійняв тут посаду старшого механіка.

От яка механіка!

Бо це вам не яка-небудь бондарна артіль. Це науково-дослідний інститут, а в нього своя специфіка, як терпляче пояснював мені заступник начальника Анатолій Борисович Пугач. Я ж, грішним ділом, досі думав, що специфіка тут така сама, як і в інших подібних закладах, де керівниками секцій, лабораторій і відділів повинні бути фахівці з відповідною освітою, науковими званнями ще й ступенями.

Нічого подібного. Тут чомусь очолюють лабораторії 18 працівників без наукових звань і ступенів, а 189 інженерних працівників не мають вищої, а то й середньої освіти. Як на зло, ще й атестаційна комісія десь загубилася, не подає про себе ні слуху, ні духу вже більше двох років.

Ось і пливуть сюди косяками, мов риба на нерест, люди без певної освіти, фахівці, далекі від наукового зв'язку.

А інші чомусь залишають стіни інституту «за власним бажанням». Пішов он здібний винахідник Борис Васильович Болотов. Не один пішов— за таким же «бажанням» торік подалося звідси 15 інженерів і техніків, позаторік — 19...

Микола Дмитрович по-батьківськи няньчиться, виховує кадри. Та хіба всім догодиш? Інна Василівна Зраєвська, скажімо, в якої атестат про закінчення десятирічки десь загубився, працювала тут секретаркою, він висунув її на посаду завідуючої канцелярією, далі доручив завідувати науково-технічною бібліотекою. Росте людина! Та дехто не задоволений цим. Скарги пишуть, «сигналізують»... Кожен вважає себе старогрецьким філософом, кожен хоче мати власних учнів, на свій розсуд, добирати кадри у свій відділ.

Важко воювати з такими Миколі Дмитровичу. Але він не здається. Інший на його місці, втомившись од всяких комісій-перевірок, може, й набрав би у штат справжніх спеціалістів зв'язку. Еге ж, а як би керував ними? Як терпів би щодня апломб тих учених фахівців, їх академічну впертість і гонор?

Микола Дмитрович прямує зовсім іншим шляхом: 152 інженери і старші інженери, 123 техніки і старші техніки їдять тут хліб ніби тимчасово. Вони — «виконуючі обов'язки». Це дуже терплячий, сумирний народ. Ніхто не хоче йти звідси за власним бажанням. Кожен хоче мати зарплату і всякі там преміальні. Кожен боїться, аби не крикнув хтось голосом поета-горлана: «А котрі тут тимчасові? Злазь!».

А. КОМАРНИЦЬКИЙ.

м. Київ.

Мал. К. ЗАРУБИ.

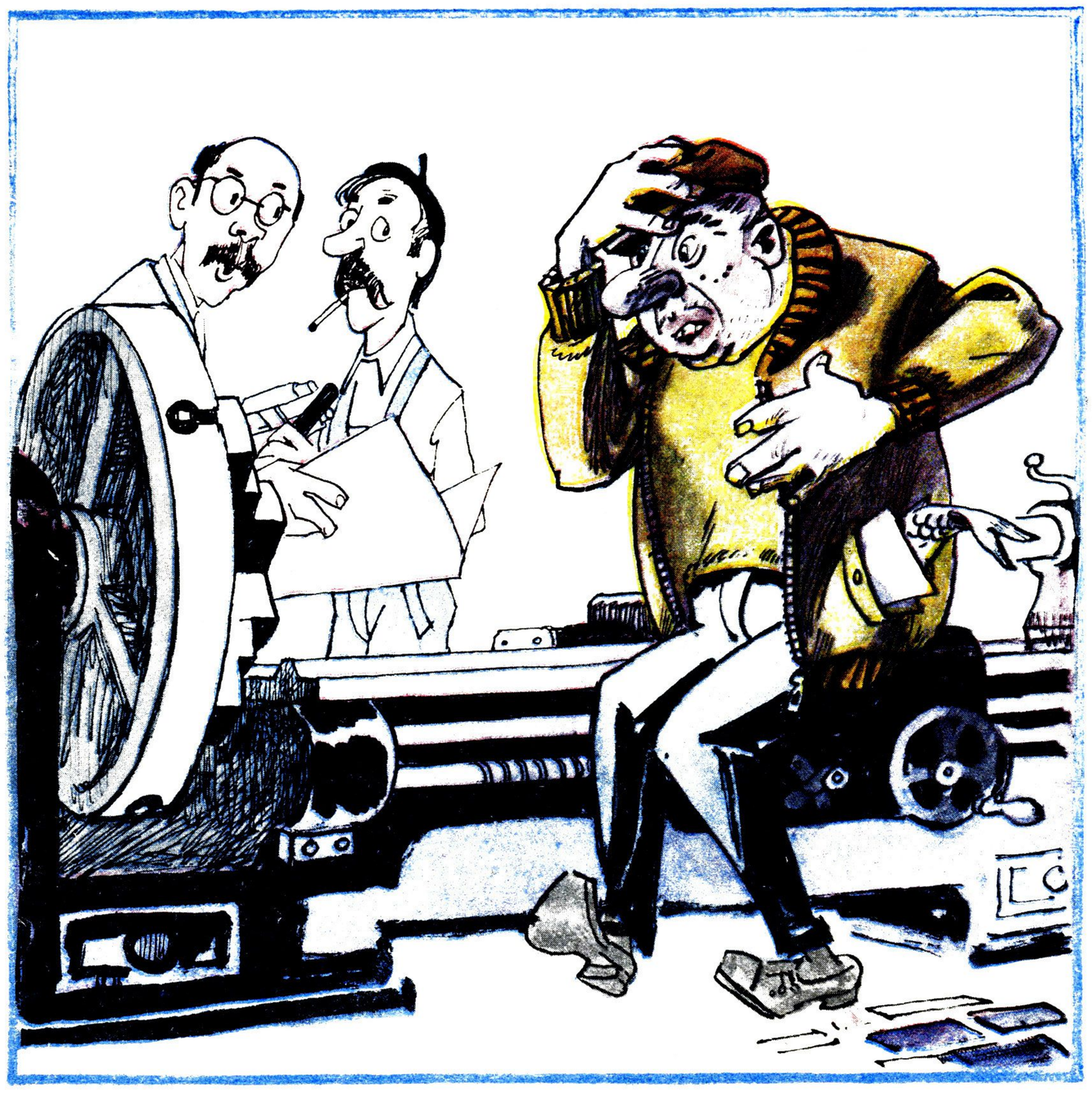

— О! Нарешті й ти вийшов на роботу!
— От тобі й на... Я ж пам'ятаю, що йшов у буфет.

ВИБІР

БАЙКА

Пташиний хор не мав соліста:
Зістарилась Канарка голосиста,
А замінить її охочих бракувало;
Отож і місце те гуляло...
Спитали молодого Солов'я,
А він (і треба ж бути лиху!
Ну, де була старенька Солов'їха?!) —
Протьохкав зопалу та щиро:
«Згоден я!»
У Солов'я і голос є, і хист,
Бо співаком, як кажуть, народився,
Та через те, що зразу зголосився,
Орел відмовив: «Кар'єрист».
Сьогодні соло тягне... Дрізд —
Обачливий соліст.

Не кожному кебета справжня зрима,
Якщо у вічі б'є чеснота мнима.

Іван СМОЛЬНЯКОВ.

Житомир.

Не журіться, хлопці!

Прочитавши свого часу Указ уряду про те, що встановлюється «День рибалки», ми зраділи, хоч добре розуміли, що в цей день вітатимуть і поздоровлятимуть не нас, суходольних нетяг вудкарів і спінінгістів. Шануватимуть тих людей, які важко трудяться в бурхливих морях та океанах, і тих, що працюють на підприємствах рибної промисловості.

Але ж думалося й так: — «Що там не говори, а ми теж рибалками іменуємось! Виходить, що й нам личить цей день відзначати».

Засідати й виголошувати промови ми не збиралися. Відверто кажучи, нас хвилювало щось таке егоїстичне. Ми задумали знайти в «День рибалки» красиве і змістовне водоймище та й наловити там всякої риби на подвійну юшку. Повірте, хижацької думки, щоб ото лантух риби взяти, у нас не було. Омріяна юшечка ніздрі нам лоскотала!

А як же нам реалізувати свій задум? Найкраще було б податися на береги Дніпра або зачарованої Десни, але ж наш бригадир — командир Федір Омелянович Рикун сказав так:

— На Дніпрі та Десні рибалок буде, як штахетів у хорошій огорожі. А всі вони навіжені! Уявіть, який гармидер там стоятиме. Моя мрія — тихе, художнє водоймище. Тільки там я зможу заспокоїти свої засмикані нерви.

Наш товариш Іван Підківка все ж таки почав було агітувати за Дніпро. Він сказав, що в Дніпрі можна й сома впіймати.

— За п'ять років одного дурного! — вигукнув Рикун.— Не можу я твого сома-самовбивцю безкінечно ждати! Нам треба знайти ставок, у якому прописані короп і карась. Короп! Як ухопить волоцюга, а ти ведеш його до себе, а ти рулюєш його до берега, а він, як закомизиться, як шарпоне, а вудлище тільки — лусь! І пішов, пішов, а ти скидаєш штани та за ним, а він під очерет-осоку... Ото, братці, емоції! Похвалявся якось мій знайомий голова колгоспу своїм ставком. І запрошував. Казав, що там тієї риби, як курчат в інкубаторі. Ось зв'яжуся я з ним, та й поїдемо туди напередодні «Дня рибалки».

...Поїхали, приїхали, розшукали голову колгоспу Андрія Івановича Коржа. Бачимо, не дуже він зрадів гостям, але каже:

— Ждемо вас, не діждемось... Зараз прибуде комірник, привезе сітку. Стометрову!

— Сітка?! — замахав руками наш бригадир-командир Рикун.— Хіба ж ми браконьєри?! Поріжте вашу стометровку! Ми й вудочками наловимо на юшку.

Прибули ми до ставка... Дивимось, лепський краєвид. До самої води збігає широкий жовтогарячий лан,— саме люпин розцвівся. На протилежному боці величезне поле темнозеленої картоплі. А на греблі молоді, кучеряві верби під вітерцем кланяються.

Сіли під вербами, закинули вудки. На наживку пішов черв'як, варена картопля і м'ятий хліб, заправлений маслом кропу. Чудове меню для риби! Сидимо годину, сидимо й другу — мертві наші поплавці... Аж ось підкотив велосипедом хлопчина в дірявому кашкетику та й говорить:

— Здрастуйте! Дайте закурити, а я вам щось скажу...

Дали. Кури, говори.

— Нічого у вас не буде,— сказав спльовуючи хлопець,— бо риби тут, як на факті, то й нема.

— А де ж вона?! — налетів на «кашкетика» голова Корж.— Може, скажеш, що в картоплі сховалась?

— Ви не мене, а дядька Пойди питайте,— відповів велосипедист.— Якось приїздив грузовиком із Києва родич Пойди. Так вони вночі воду спустили і всю рибу волоком вигребли. А яка й залишилася в болоті, так пастухи вранці руками виловили. Капловухий Санько таку коропицю взяв, що насилу доволік. Казав, три дні всією сім'єю їли.

— Спасибі тобі, хлопче, за новину,— глухо промовив Корж.— Загнуздаємо злодюгу Пойду! І його родича в Києві відкопаємо!

Потім до нас:

— Не журіться, хлопці! Поїдемо до третьої бригади. Там теж невеликий ставок є. Сподіваюсь, що коропці в ньому вже підросли. Гайда туди!

Гайднули... Приїхали, глянули і гірко засміялися. Замість ставка — калюжа. Що ж виявилось? Після великого дощу в ставку зібралося багато води. Ніхто її вчасно не спустив, от вона натиснула і прорвала греблю. Уся риба пішла на луг пастися... Бригадир Ходуля не сказав голові про таку подію, а подумав так: — «Греблю загатимо, підуть дощі, вода збереться, а запитають восени про коропів, скажу, шуліки покрали»...

Скипів голова Корж і пообіцяв, що бригадира Ходулю він прилюдно розтерзає, а кістки з нього здасть в утиль. Нас потішив:

— А ви, хлопці, не журіться! Махнемо до сусіднього радгоспу. Там під лісом древній, глибочезний ставок, а в ньому коропи, як моржі! Сам бачив...

Лісок і ставок! Велика спокуса для нас. А двадцять кілометрів не перешкода. Махнули!..

Правду казав Андрій Іванович, художнє водоймище побачили. Дубовий ліс віддзеркалюється у прозорій воді. Лише одна неув'язка — у тій чистій, глибокій воді, крім бобирців, нічого нема... Радгоспівці всю рибу восени вибрали, а весною забули малька запустити. А може, вони подумали, що зарибок, як метелик, сам до ставка прилетить?

Місцевий аматор розказав нам, що в ставку все ж таки живуть чотири коропи, але щоб їх узяти, годі й думати! Він сказав: — «Там такі мудрі! Вивчили всі підступні махінації рибалок, навіть, на конопляну макуху плюють!»

А тут уже й темніти почало...

— Не журіться, хлопці! — ще раз підбадьорив нас оптиміст Корж.— Ось заїдемо до мене. Маю свіжий мед, та й малосольні огірки знайдуться. Запевняю,— за столом воно клюне!..

Ми відповіли, що нам уже й без того солодко. Правда, Іван Підківка почав було говорити, що в нього саме гланди розпухли, а лікар рекомендував йому свіжого медку попоїсти, але наш бригадир Рикун вирік: — «Там, де ладу в господарстві нема, і мед гіркий...» Та й скомандував: — «Повертай голоблі на сто і вісімдесят градусів!..»

Повернули... Дорогою визрів у нас новий план десь зупинитись і переночувати, а вдосвіта знайти якесь водоймище і все ж таки спробувати щастя, бо велика ганьба нам буде!

Зупинилися в придорожному ліску. На вечерю все ж таки була в нас риба «бички в томаті», а до бичків — сало з часником. Про юшку і не згадували. Спалося мулько, бо перин у лісі не знайшлося.

Вдосвіта почали машиною гасати. Праворуч і ліворуч з траси звертали, людей розпитували, чимало кілометрів покрили, але омріяного нами водоймища так і не знайшли. Одним словом, стид і пошматовані нерви...

Аж ось побачили ми картинку-загадку. Недалеко від траси вирував шарварок. Ліворуч в улоговині копирсався бульдозер, снували грабарки, працювало багато людей. Під'їхали до них і запитали, що й до чого, а вони пояснили:

— Оце зійшлися, щоб відзначити «День рибалки».

— Хаос на білому світі! — вигукнув наш Підківка.— Вони відзначають! А де ж ваше море, на милість, де ваша риба?!.

— Буде море, буде й риба! — відповіли йому.— Бачите, греблю будуємо.

Не змовляючись, ми приєдналися до людей. Один узяв лопату, другий до носилок підпрягся, а бригадир Рикун попросив сокиру, бо він трохи вміє нею орудувати.

Світило сонце, весело йшла робота. Того дня було споруджено високу, міцну греблю. Наповняйся водою, колгоспне море! Плодися, рибо, прилітайте, качки і гуси!

З того дня ми подружили з колгоспниками і взяли шефство над новим ставком. Весною допомогли придбати активного малька коропа і карася. Запустили рибоживність у свіжу воду, нехай гуляє на голубій цілині, набирається ваги. А наш бригадир-командир Рикун своє діло зробив. Він роздобув десь верейку живих раків. Не встигли вони й свиснути, як пішли у воду. Рикун сказав їм навздогін: — «Не будьте дурнями, розплоджуйтесь, бо ставок без рака, що борщ без солі...»

І цього літа правління колгоспу запросило нас у гості. Пишуть:

— Не журіться, хлопці! У нашому водоймищі багато вже добра. Приїжджайте, вудіть, відзначайте «День рибалки». А ми цього року ще один ставок збудуємо. Он мар'їнці в сухому Донбасі моря поробили, а нам і поготів можна.

Поїдемо! Потішимо вже душу!

Лаврін ГРОХА.

Мал. А. СВИНЦОВА

— А у мене вчора ось така-а зірвалась!

Телеграфне агентство Перця

ОПТОМ І ВРОЗДРІБ

ХАРКІВ. (Наш кор.). Широкої слави новаторів зажила собі дирекція Курязького цегельного заводу. Під умілим керівництвом т. Фадєєва — директора заводу — тут освоєно масовий випуск глини. Відмінною сировиною для виробництва цієї продукції служить силікатна цегла, що її випалюють на заводі. Так майстерно випалюють, що до споживача вона доходить вже у роздрібненому вигляді тієї речовини, з якої не святі горшки ліплять.

Будівельники, на жаль, ще не оцінили заслуг глиноробів і чомусь уперто настоюють на тому, щоб їх звали бракоробами.

СТИХІЙНЕ ЛИХО

Наш кримський кореспондент передає з Сімферопольського району. У селі Донське протягом кількох днів спостерігалося загадкове явище: на очах у здивованих громадян розповзався дитячий комбінат. Спочатку тріскалися стіни, потім відокремилася веранда. На перший погляд, — усі симптоми землетрусу. Проте комісії, що прибули на місце, констатували інше: якісь грунтові води підкралися до комбінату й підточують фундамент. А з часом з'ясувалося, що води не якісь, а каналізаційні. І не природа — автор цього явища, а умільці з райміжколгоспбуду (голова т. Сахаров). Це вони забули укласти кілька метрів труб, і води течуть під фундамент.

І ВОВК СИТИЙ І КОЗА ЦІЛА

ЛОЗІВСЬКИЙ РАЙОН Харківської області. (ТАП). Місцевий райвиконком проводить цікавий експеримент: чи може бути вовк ситий і коза ціла?

У ролі вовка виступає цегельний завод Лозівського Міжколгоспбуду (голова Ю. П. ЮРКОВ). У ролі кози — колгосп ім. Гагаріна. Так завод «з'їв» спочатку ті землі колгоспу, що відійшли під споруди, потім ті, які зайняв глиняний кар'єр і дороги. Тепер відходами запаскудив луки і пасовища.

Чи ситий вовк, не знати. Але коза ціла. З колгоспу цієї землі ніхто не списує. Хоч вже тонни паперу з приводу цього списано.

ПІДІГРІТІ ВІРУСИ

ХЕРСОН. (Наш кор.). На голову Нижньосірогізької райспоживспілки М. В. Пшеничного напала дуже неестетична хвороба — г и к а в к а. Місцеві вірусологи докопалися, що зараза прийшла до Миколи Васильовича з с. Першопокровки — з колгоспу ім. Куйбишева. Все населення (від малого до пенсіонера) дружно згадують т. Пшеничного. І за те, що ще не повернув колгоспові 30 тис. крб., витрачених ним на будівництво сільської їдальні. І за те, що обіцяв ще торік відкрити її і досі не відкрив, хоч їдальня цілком вже обладнана.

Безперервні згадки трансформуються у мікроби і вражають Миколу Васильовича гикавкою навіть на відстані. Тоді він наказав замінити вивіску «Їдальня» на «Буфет» і почати продавати горілку, — думав, полегшає. Але віруси, підігріті спиртним, лише викликали загострення хвороби.

ЩО ЛІПИТИ З ГЛИНИ!

Над цією проблемою довго думали працівники Бобруйського (Білоруська РСР) заводу гумово-технічних виробів. Річ у тому, що замість каоліну (обов'язковий компонент гумового виробництва), вони одержали глину. Думали і вирішили виліпити з тієї глини бюст начальника відділу породового навантаження і вивантаження вагонів Донецької залізниці т. Балєва. Бо ж він і є автор дивовижного перетворення десяти вагонів каоліну на десять вагонів глини. Це з його дозволу під навантаження каоліну на станції Просяній замість закритих вагонів (речовина боїться вологи) подаються напіввагони. Потрапив каолін під дощ — і плакали 50 тисяч карбованців.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— А пірнати ви умієте?

Вілчо МИХАЙЛОВ

НА САМООБСЛУГОВУВАННІ

— Товаришу директор!

— В чому справа, Бостанджиєв?

— З інституту вимагають мою характеристику. Для заочної аспірантури.

— Отримаєш через три дні. Ось я собі занотовую.

— Мені потрібно раніше...

— Не можу. Так завантажений, що й вгору ніколи глянути. А якщо через два дні?..

— В такому разі дякую.

— Будь ласка, будь ласка. Все буде гаразд. Ми ж так давно знаємо один одного...

І задоволений Станчо Бостанджиєв полишив просторий директорський кабінет. Тільки причинилися двері, директор покликав свого заступника.

— Напиши до завтра Бостанджиєву характеристику. Ти ж краще його знаєш. Для аспірантури. Тільки гляди, щоб там усе було так більш-менш...

— Гаразд! — кивнув заступник і повернувся до свого не дуже просторого кабінету.

Довго не роздумуючи, він покликав начальника планового відділу.

— Ти краще за мене знаєш Бостанджиєва. Ти ж його начальник. Напиши йому сьогодні характеристику. Для аспірантури. Тільки гляди, щоб там усе було так більш-менш...

— Буде зроблено! — відповів начальник і повернувся до свого маленького кабінетика.

І зразу ж покликав... Бостанджиєва.

— Тобі потрібна якась там характеристика, для якоїсь там аспірантури?

Той ствердно кивнув.

— Знаєш що, Бостанджиєв, ти ж себе краще знаєш, ніж я. Сідай зараз і пиши собі характеристику. Тільки гляди, щоб там усе було так більш-менш...

Бостанджиєв повернувся до своєї маленької канцелярійки, сів, узяв чистий аркуш паперу і почав ліпити слово до слова:

«Товариш Станчо Бостанджиєв народився в дуже бідній і дуже прогресивній сім'ї. Ще в дитячі роки він зацікавився різними громадськими справами і віддався їм цілком і повністю. Завжди чуйний, завжди діловий і в усьому високо принциповий...».

І так далі.

Переклали з болгарської
Натка СЛАВОВА
та Аркадій МУЗИЧУК.

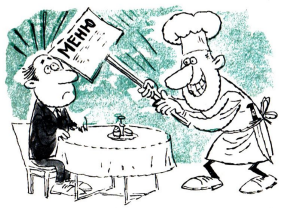

Хто останній? Я за вами...

Буває, повертається курортник додому і ділиться враженнями:

— Нудьга зелена!

Виявляється, він незадоволений тим, що в санаторії, де відпочивав, крутили кіно лише двічі на тиждень, що обід складався тільки з трьох страв (у сусідньому санаторії — з чотирьох), що масовик розважав його лише по середах, а сусід по кімнаті хропів, аж лампа хиталася.

Ой, ці курортники! Їм так важко догодити! Важко, але можна, коли як слід поміркувати. Взяти, скажімо, так звану сакську курортну зону. Одне з найпопулярніших у Криму місць: піщані береги, найзручніші пляжі на узбережжі. Гарантуємо, від жодного, хто відвідав ці гостинні місця, ви не почуєте: «нудьга зелена». А чому?

Читач, мабуть, звернув увагу: останнім часом де-не-де з'являється слово працетерапія. Час від часу друкують повідомлення про те, як відпочиваючі такого-то пансіонату посадили стільки-то дерев або власними силами добудували третій поверх ігротеки. Керівники Сакського району теж викинули гасло: найкращий відпочинок — працетерапія!

Уявіть, приходить цей самий відпускник у їдальню і починає вередувати над меню. Шніцель, бачите, йому набрид, суп гороховий не подобається. А в Саках ви не почуєте скарг на бідність асортименту чи якість страв. Якщо вже людина стає нарешті володарем звичайного шніцеля — її очі сяють від щастя.

Судіть самі, на весь район одна їдальня на 15 столиків, в порівнянні з якою навіть баня здається храмом повітря (немає вентиляції). І хатинка на курячих ніжках — кафе «Саки» на 20 місць. Є, правда, в самому центрі курортної зони невеличке кафе «Молодість». Але за виняткову антисанітарію санепідстанція частенько закриває його.

От і уявіть собі, скільки треба вистояти в черзі, щоб одержати цей самий шніцель. А головне, що ніякої гарантії: можеш вранці зайняти чергу, проте й до вечора не поїсти.

Подивіться, з яким апетитом сьорбає відвідувач гороховий суп. Йому й на думку не спаде скаржитися на нудьгу.

У Саках нудьгувати ніколи. Навіть на пляжі не будеш нудьгувати, коли побачиш, як сусід по грибку дістає з кошика... огірок. До нього кидаються:

— Де взяли?

— Де взяв, там ви не візьмете, — багатозначно відповідає він.

На ходу одягаючись, люди поспішають у місто. Куди? Ну, звичайно ж, в єдиний на район овочевий магазин. А там полиці вгинаються від... горілки і сухарів.

Та що там огірок! Води випити — теж ціла тобі проблема. Не те, щоб у місцевій торговельній організації не було води. Тут навіть квас є. Тільки немає жодної цистерни, щоб той квас продавати. Кмітливий відпускник і тут знайде вихід: робиться невеличкий перегінний апарат, і за якихось кілька годин вода з морської перетворюється на прісну.

Єдине, що не завжди вдається самому зробити, це гудзик (у магазинах немає) Правда, кажуть, що гудзики саме й виготовляються з морських черепашок. Але де взяти підручні інструменти, якщо в магазинах не те що інструментів, — звичайної булавки не знайдеш.

Отже, коли, аж страшно подумати, у вас відірветься гудзик від штанів, сідайте в автобус і їдьте або в Ялту або в Сімферополь.

Один з активних організаторів працетерапії, завідуючий торговельним відділом робкоопу Я. С. Цвет робить все можливе, щоб відпочиваючі не нудьгували.

День у відпускника настільки ущільнений, що дивно, звідки в нього береться час ще займатися творчістю: писати в усі обласні інстанції листи про місцеві порядки.

Працетерапія популярна на кримському узбережжі. Особливо в середовищі «дикунів». Скажімо, у Феодосії підприємства громадського харчування здатні нагодувати за день 1800 чоловік. Уявіть, що означає ця цифра, коли за нормами тільки для місцевого населення треба місць вдвічі більше.

Особливо дістається дієтникам. Якщо їм і пощастить дочекатися своєї черги в єдиній на місто дієтичній їдальні, то все, що з дієтних страв їм запропонують — це шашлик. Молоко в торговельних «точках» міста така ж рідкість, як рибна страва в керченському ресторані «Дари моря».

«Дикун» працює. В поті чола свого добуває їжу. Особливо той, що обрав для відпочинку неповторні по красі місця, десь між Алуштою і Судаком. Скажімо, в селищі Привітному або Морському. Тут навіть черг немає, бо немає за чим стояти. Наприклад, єдина на Морське їдальня, як правило «дикунів» не обслуговує.

Чим харчуються так звані «дикуни» на цій частині узбережжя — загадка. Розв'язати її не в змозі навіть сам керуючий кримською конторою «Укркурортторгу» М. В. Коломійцев.

— У всякій справі головне — порядок. Все робимо, згідно з генеральним планом забудови узбережжя. Так що і до них колись дійде черга — і до Привітного, і до Морського, — обіцяє він.

Чуєте, шановні курортники? Дійде черга! Так що стійте спокійно і не ремствуйте. До речі, хто останній? Я за вами.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

Народні усмішки

ВИПРОБУВАННЯ

— Полізь, Петрику, на горище і здійми сіна для корови, — каже мати.

Щоб сину не так було страшно, мати й питає його:

— Ти не боїшся, Петрику?

А він відповідає:

— Я не так боюся, як страшно.

Повідомив В. І. ГАВРИЩУК з Тростянця Вінницької обл.

ФОРМУ ВТЕРЯЄ...

Скаржилась дружина важкоатлета своїй сусідці:

— Оце ж маю чоловіка: на тренуванні піднімає тонни, а вдома пальцем об палець не вдарить.

— Чому? — запитала сусідка.

— Та каже, що форму втеряє.

Повідомив А. С. УСТЕНКО з м. Коростеня Житомирської області.

ЩОБ ГУРКОТІЛО

— Що не кажіть, батюшко, а на сучасну техніку дивлячись, наша церква плентається в хвості.

— Чого ви так думаєте?

— От візьміть Іллю-громовика. Намальований він на колісниці. Краще посадили б його на ракету.

— Тоді буде тільки свист, а нам треба, щоб гуркотіло! — сказав батюшка.

Повідомив С. В. АСЮЧЕНКО з с. Ладижина Тростянецького району Вінницької області.

НЕ СКАЖУ!

Один чоловік гнав самогон, а апарат для цього десь позичив. Приходить до нього кума і питає:

— Куме, а де ви узяли куба?

— Е, — відповіда чоловік, — не скажу, бо Никанор буде сердитись.

Повідомив М. К. ГРАБОВСЬКИЙ з м. Вінниці.

НА ТРЬОХ

Зустрілися кум з кумом. Перший і питає другого:

— Де це ви, куме, так набралися?

— Та... Склалися на трьох.

— Щось не віриться...

— Їй-богу, склалися на трьох, але... два не прийшли.

Повідомив Н. П. ДЗЮБА з м. Запоріжжя

АНДРЮХА

Жив колись у нашому селі Андрюха. Сидить бувало під хатою, лущить насіння. А по вулиці старий-старий сусід тачку тягне.

— Діду, це ви? — питає Андрюха.

— Я.

— Що везете?

— Та ось мішечок...

— Куди?

— До млина...

— Ох-хо-хо, — зітхає Андрюха. — Мені вже теж давно до млина треба. Прямо — до зарізу. Оце хоча б і двома хурами повіз...

Ще зітхає і додає:

— Якби було що...

Повідомив Ол. МОТОРНИЙ з м. Кіровограда.

Страшне перо не в гусака...

«Рубщик м'яса в кінці базару безсовісно краде людське сало з крючків і перепродує на ринку».

(З листа до редакції міської газети)

Надіслав П. РОМАНЕЦЬ.
м. Знам'янка

* * *

«Повідомляємо, що Вашу заяву обговорено на засіданні правління колгоспу, факти частково підтвердились. Випасання корів і особливо товариша Бодні дійсно мали місце».

(З листа).

Надіслав В. ПИСАРЕНКО.
с. Решетилівка
Полтавської області.

* * *

«Телятниці молочного періоду за кожний центнер надпланового приросту нараховується додаткова оплата в сумі 12 крб. 40 коп.»

(З записок економіста).

Надіслав В. БОБРУЛЬКО.
м. Берислав
Херсонської області.

* * *

«Дорога редакція, прошу помоч мені розібраца в компліменті який стався мені не під силу».

(З листа до редакції).

—

«Нашим учням необхідне виробниче навчання так, як пиріжки для організму людини».

(З доповіді директора школи).

Зібрав А. СКОРИК.
Селище Новопсков
Луганської області.

* * *

«В селі є такі громадяни що не хочуть відавати гною. Для цього треба всіх членів правління і актив за гноєм закріпити».

—

«Слухали загибле порося одну голову віком два тижні яке заїджене свиноматкою».

—

«Рішили двоє поросят віднести на завферму бо не пси зіли поросята а він сам».

(Виписки з протоколів)

Надіслав М. ГУЦАЛ.

* * *

«Магазін зачиняний поїхала на скорі помочі до врача з ногою».

(З оголошення).

Надіслав Ю. САНЧКІВСЬКИЙ.
м. Полонне
Хмельницької області.

Вечірній з не щем
пляжний

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— І чого ти бігаєш сюди-туди? Ми ж не на роботі, а у відрядженні.

Мал. А. СВИНЦОВА

Без слів.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Ви не скажете, де тут гардероб? Одягненій якось незручно ходити по пляжу...

Мал. К. ЗАРУБИ

— А чого це тебе аж на два місяці на курорт послали?

— Просто завод хоче бодай два місяці випускати продукцію без браку.

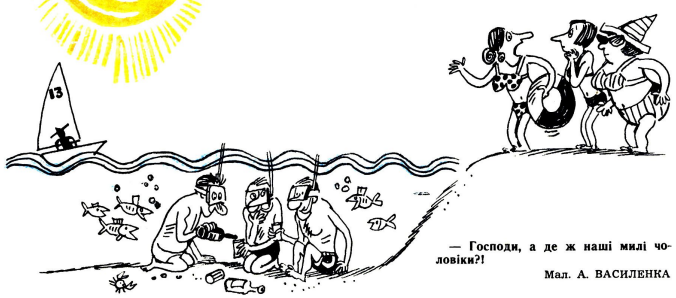

— Господи, а де ж наші милі чоловіки?!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. В. ГОРБАЧОВА

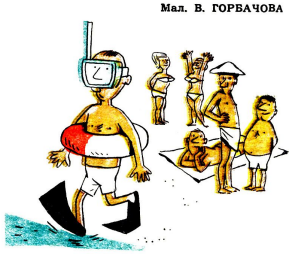

Без слів.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

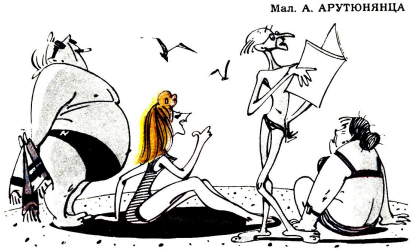

— Краще, все ж таки, мати чоловіка товстого — від нього завжди хороша тінь.

НАРОД НЕСВІДОМИЙ

До прилавка підійшла дівчинка років десяти.

— Тьотю, мені двісті грамів цукерок.

Продавець магазину блиснула очима:

— Ти в школу ходиш? Читати вмієш?

— Ходжу, тьотю, вмію.

— То читай, що написано: «Барбарис», «Маскарад», «Золотий ключик». Яких тобі? Швидше!

— Мені солодких, тьотю. І таких, щоб недорогі.

— Ні, ви погляньте: «солодких», «недорогі»! — перекривила продавець.— Ось воно — наше майбутнє! І жди добра од нього! Яких тобі цукерок, питаю?

Дівчинка злякано дивиться на продавця, потім переводить погляд на вітрину.

— Оцих мені.

— Оцих, оцих! В тебе язик є? Ти по-людському балакати вмієш? Не муч, кажи швидше — «Барбарис» чи «Маскарад»?

— Барбарис,— крізь сльози промовила дівчинка і подала гроші.

— Скільки пачок сигарет — п'ять чи десять?

Дівчинка отетеріло дивиться на продавця, нічого не розуміє.

— Не хочу цигарок. Мені цукерок дайте.

— От непутьове! В кого тільки вдалося! Батько твій курить?

— В мене немає тата...

— Все-одно, дядько, брат — хтось же повинен курити? Бери дві пачки і йди з богом.

Дівчинка бере з рук продавця кульок цукерок і дві пачки «Пріми», мовчки виходить з магазину.

А до прилавка тим часом підходить старенька бабуся.

— Дайте, дочко, пачку дріжджів,— просить.

— Бабо, добавляйте: і баночку хрону. Без хрону дріжджі не продаються,— відрубала продавщиця.

— Доченько, у мене свого хрону, хоч греблю гати,— сказала старенька.

— Бабо, не умнічайте. Ви не купите, третій, десятий — де я товар діватиму! Хрін і так уже залежався.

Бабуся розв'язала вузлик, полічила гроші. Подумала трохи і байдуже махнула рукою:

— Давайте. Ніколи мені. Зять з роботи прийде, а я ще й тіста не замісила.

— Нема того, щоб одразу. Аби тільки голову морочити,— невдоволено пробурмотіла продавщиця.

Ось в магазин заскочив молоденький тракторист. Він заклопотаним поглядом обвів галантерейний відділ і ткнув пальцем у хустку, що висіла на гвіздочку.

— Оту мені, картатеньку,— і почав відраховувати гроші.

— Почекай-но. Ач, який швидкий! Навіщо тобі хустка!

— То вже моя турбота, тьотю.

— Грубіян! Хотіла його культурно обслужити, порадити, кому до лиця та хустка — дівчині чи бабі, а воно єрепениться!

— Не треба мені вашої поради. Давайте хустку.

— Молоко на губах не висохло, а вже в пузир лізе. Скільки тюльки зважити?

— А навіщо мені тюлька? — здивувався тракторист.

— Не візьмеш — хустки не дам. Такий порядок. Пора знати.

— Дайте книгу скарг.

— Іди, не заважай працювати. Розумний який. Ходять тут всякі і тільки нерви псують... Граждани, не заходьте, магазин уже закритий!

— Та ще ж дві години до строку!

— Мені пляшку олії!

— А мені тільки пачку солі, без здачі, прошу вас!

— Сказано руським язиком — закритий! Я через вас на іменини запізнюсь! Господи, який же тільки народ несвідомий!..

* * *

Якщо ви думаєте, що це вигадка гумориста, то просимо не гаяти часу та завітати до Яготинського району Київської області. Тут ще можна в деяких магазинах таку «методу» торгівлі здибати.

Микола ПЕТРЕНКО.

м. Яготин
Київської області.

ВИСТАВКА НЕПОТРЕБА

НЕЗВИЧАЙНИЙ КОНЦЕРТ

Музичний номер, який пропонується увазі відвідувачів нашої виставки, відрізняється від звичайних музичних номерів тим, що виконавець сидить не за інструментом, а на інструменті. Або лежить на ньому, піднімаючи ліву чи праву ногу, перевертається з боку на бік, підводиться і знову лягає або сідає. На кожний такий рух інструмент чутливо реагує дивними звуками, які, завдяки майстерності виконавця, переходять у цілі музичні фрази.

Цей інструмент народився на Севастопольській мебльовій фабриці. Офіційна його назва диван-ліжко. Але спати на ньому так само зручно, як, скажімо, на клавішах рояля.

ЩОБ ВІДЧУТИ СЕБЕ ЩАСЛИВИМ

Припустимо, вчора ваша улюблена футбольна команда програла. Сьогодні вранці ви посварилися з дружиною. Настрій кепський. В такому випадку приходьте на нашу виставку. Гарантуємо: від поганого настрою і сліду не лишиться. Досить тільки вдягти черевики виробництва Сімферопольського шкіряно-взуттєвого комбінату і походити у них годинку. Цвяхи і бугри так намучать ноги, що, знявши черевики, ви відчуєте себе по-справжньому щасливим.

З ГАРАНТІЄЮ

Сезон домашнього консервування в розпалі. Якщо хочете бути певними, що успішно закрутите всі приготовлені банки, то купуйте десять закаточно-розкаточних машинок виробництва Львівського заводу мотовелосипедів (директор тов. Слєпов).

Чому десять? А щоб працювати з гарантією. Бо офіційною перевіркою встановлено: з кожних десяти машинок, випущених заводом, одна обов'язково справна.

БЕЗПЕЧНА ЦЕГЛА

Цеглу використовують не лише будівельники, а й хулігани. П'яний бешкетник хапає цеглину й лупить нею по голові ближнього. Це нерідко призводить до тяжких тілесних ушкоджень.

Посильний внесок у боротьбу з хуліганством вирішили зробити директор Чернівецького керамічного заводу В. С. Конюченко і головний інженер Л. В. Мельник. Тут запущено в серійне виробництво безпечну цеглу. Експерименти показали, що коли цеглиною нового зразка вдарити когось по голові, то це не завдає жодного клопоту, бо цеглина негайно розсипається.

Новаторська думка відбилася тут і на виробництві грубкового кахлю. Оригінальність його конструкції полягає в тому, що він, відрізняючись від стандартного кахлю розмірами, має надколоті вугли, наскрізні тріщини.

Приємно, що керівники підприємства вже кілька років продовжують послідовно й успішно випускати свою оригінальну продукцію, незважаючи на перепони, які чинить державна інспекція по якості товарів.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Учбова тривога.

ПЕРЧЕНЯ

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

ХИТРИЙ ОНУК

Дід гукнув до хати Женьку:
— Он візьми горіхів жменьку!
— Краще сам дай, — каже Женя, —
В тебе, діду, більша жменя.

БУВ ОДИН

— О, лишенько, — схопила сина мати, —
На лобі гуля, йди скоріш до хати.
— Ти що упав?
— Упав... — зізнався син.
— І плакав мабуть?
— Ні, я був... один.

Кость ОВЕРЧЕНКО.

КМІТЛИВА ВНУЧКА

Внучка баби Заковички
Носить чорні рукавички.
І з того радіє внучка:
— Я тепер не білоручка!

А. ПОЛІВАНОВ.

ВОЯК

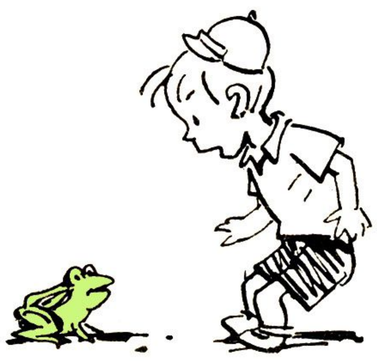

Пішов Вова з мамою в ліс. Побачив кропиву і ну періщити її дубчиком.

— Бий! Рубай! Нічого не боюсь.

— Облиш, — каже мати. — Ужалишся.

Та Вова не слухає, рубає з плеча. Коли раптом: «Ой!» — кинув дубчика і до матері:

— Т-там щось сіре... страшне...

Мати глянула:

— Ех, вояк! Та це ж жаба!

Л. ШИЯН.

«ПЕНСІОНЕРКА»

Іринка прибігла зі школи. В руках вона тримала табель про закінчення чотирьох класів.

— Ага, я теж уже на пенсії! — вигукнула вона ще з порога.

— Що це ти вигадуєш? — здивувалася мати.

— А як же, бабуся наша також чотири класи закінчила і вже давно на пенсії! — відповіла Іринка.

ДОБРЕ БАЖАННЯ

На уроці вчителька запитала у другокласників:

— Хто ким бажає бути?

Івасик першим підняв руку.

— Я хочу бути дорослим, щоб мати два вихідних дні на тиждень.

Аркадій МУЗИЧУК.

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

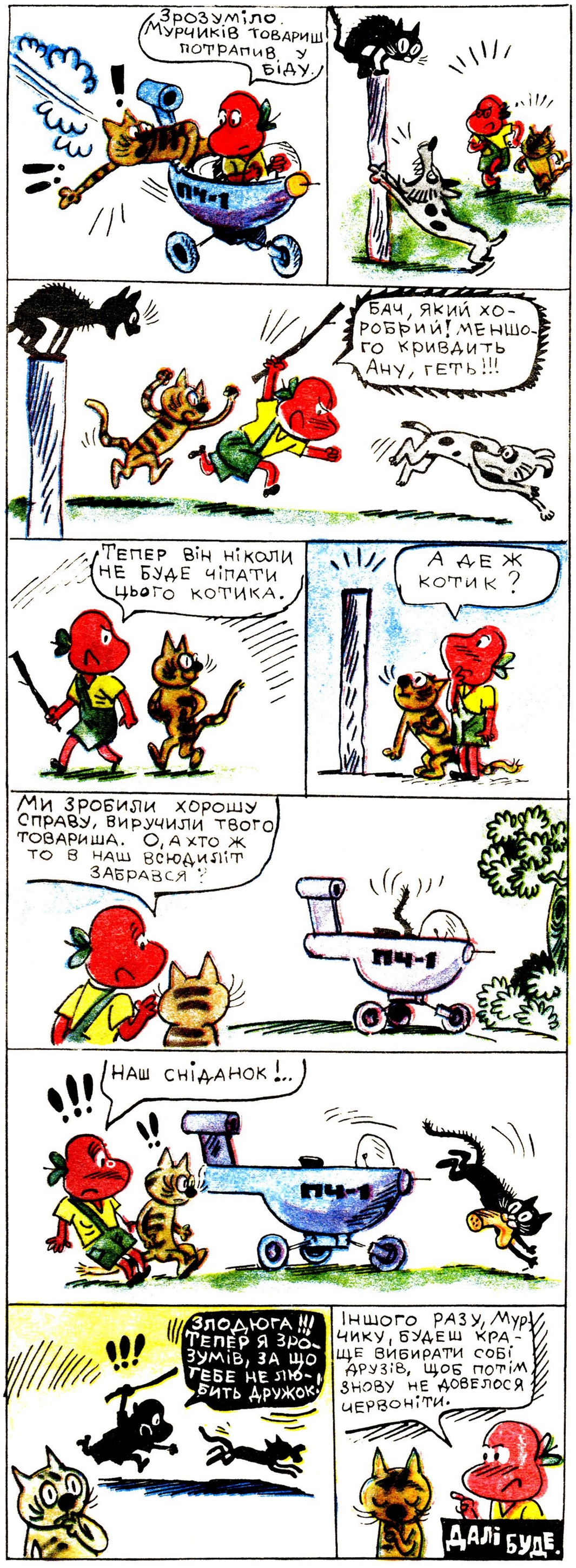

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Колгоспу ім. Жданова Баришівського району Київської області треба було відремонтувати автомашину. От він за ту машину, та й повіз її на Гніванський шино-авторемонтний комбінат, що на Вінниччині. Там машину прийняли і обіцянку дали, що все буде в ажурі. Це було у листопаді 1967 р. Відтоді й почалось, як у тій пісні: «Ой, їздили та возилися, та за дуба зачепилися». А зачепилися так надійно, що ще й минулого півроку ніяк не могли відчепитися. Комбінат все не ремонтував машини.

Про всі ці митарства правління колгоспу написало Перцеві.

Завідуючий промислово-транспортним відділом Вінницького обкому КП України т. Кілікєєв повідомив редакцію, що факти підтвердились.

На директора комбінату т. Короля накладено партійне стягнення. Завідуючого столом замовлень комбінату т. Завертного знято з роботи. Автомашину колгоспу ім. Жданова відремонтовано.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Хотів одразу трьох захисників обкрутити.

Володимир ІВАНОВИЧ

Сучасна Афродита

Кум зачислив
Афродиту в штати.
Кум послав
«Богиню» торгувати
Не уціненим зів'ялим хроном,
Не перлоном,
Не одеколоном,
А приємним ходовим товаром...
І, як видно, не спроста,
Не даром.

Афродита наливає пиво.
Пиво роздувається бурхливо.
А коли осяде буйна піна,
В кухлях пива —
Рівно половина.

Та, на жаль, нема коли чекати, —
Сонце починає припікати,
Кожен хоче душу освіжити
Чудодійним пійлом Афродити.
Спраглих вже зібралося багато.
Черга гомінлива і хвостата
Так і тисне
На торгову точку,
Де з двох бочок
Роблять третю бочку!

Хтось у черзі дивиться похмуро:
— Це, пробачте, справжня авантюра!
Але чути голос Афродити:
— Пивом треба всіх задовольнити.
Вам шкідливо й навіть некрасиво
Лаятись.
І дудлить свіже пиво,
Ви ж і так одутлі і опухлі...
Прошу, не затримувати кухлі!

...У легендах згадують елліни,
Що з'явилась Афродита з піни.
Правда, з того часу
І донині
Платтячка немає у богині.
А жива, сучасна Афродита
Піну обробляє діловито:
Набігають Афродиті лишки,
Лишки осідають в ощадкнижки;
Є «Москвич»
І хатка біля моря,
Лиш, на жаль, немає... ревізора.

„БИЧОК"

ГУМОРЕСКА

Серединка йшов коридором в глибокій задумі. Начищений паркет порипував під його імпортними туфлями. Раптом погляд Серединки зупинився на недокурку. Той лежав між двома паркетинами. Димів сизою цівкою.

— Бичок, — вимовив Серединка з таким здивуванням, ніби біля його ніг лежав викопний представник вимерлої фауни.

Серединка побачив силует незнайомця, що порипував у другому кінці коридора.

— Кретин! — сказав Серединка, поглядаючи то на бичок, то на того, що віддалявся. — Кретин нашого часу.

У цю хвилину відчинилися двері з сусіднього кабінету. З них показалася голова, а потім її власник Мурченко.

— Хто кретин? — спитав Мурченко.

— Он, — кивнув Серединка на силует, потім на бичок.

— Ай-я-яй! — обурився Мурченко. — Це в наш час...

Бичок димів сизою цівкою.

З свого кабінету вийшов Цапенко.

— Що тут?

— Ось, — кивнув Мурченко на бичок. — Якийсь ідіот...

— Так-с, — ствердив протяжно Цапенко і присів над бичком. — Люди втратили елементарну повагу до праці прибиральниць.

Бичок димів сизою цівкою.

Почувши розмову в коридорі, з свого кабінету вийшли Грицик і Куцик.

— Не може бути! — дуетом обурилися вони. — З наших до такого не міг опуститися ніхто.

Бичок димів сизою цівкою.

Задеренчав дзвінок на обід. Усі кинулися в двері своїх кабінетів. Всі за мить їх покинули.

А бичок димів сизою цівкою...

Мурченко облизався після останнього ковтка кави. Повз кафе зі стогоном промчали кілька пожежних машин.

— Десь горить, — сказав авторитетно Серединка, спокійно дожовуючи біфштекс.

— Так-с, — ствердив протяжно Цапенко. — Люди не знають елементарних правил протипожежної безпеки. — І залив свої слова склянкою компоту з сухофруктів.

— Роззяв ще багато, — висмалили дуетом Грицик і Куцик.

Євген ДУДАР.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

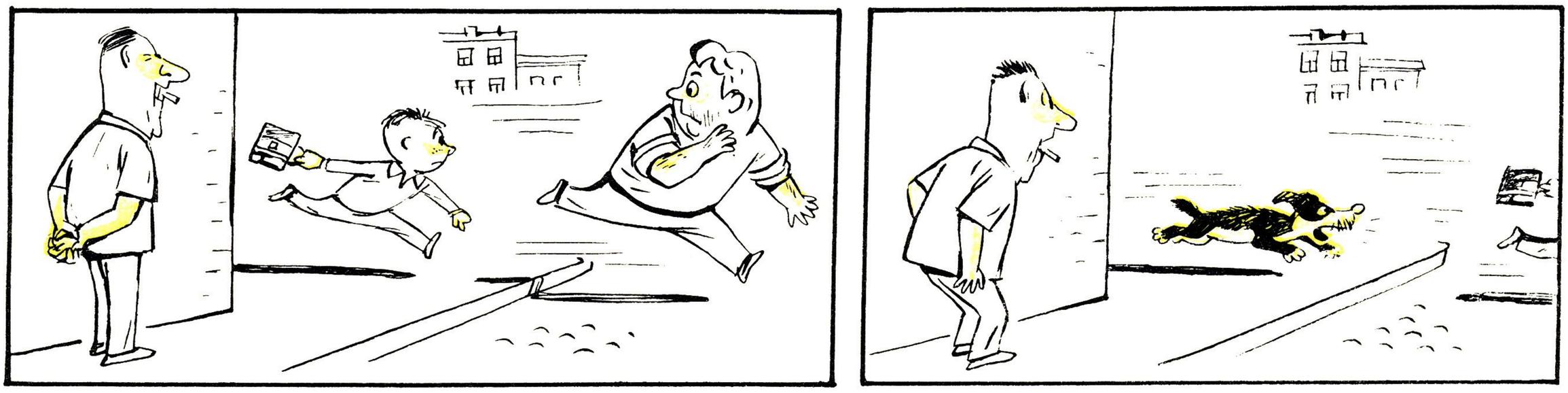

Без слів.

ПАРОДІЇ ТА ЕПІГРАМИ

ДОКОПУЮЧИСЬ ДО СУТІ

Вникаю в суть поем величних;
А як, усе ж, вмістили ви
В систему образів закличних
Макетик міні-голови?

«ВИРОБИ ВІРШОВІ»

А в цього лірика — жнива:
Мах-мах — і твори вже готові!
Їх віршами не назива,
А так лиш — «вироби віршові»...

Микола ПЕТРЕНКО.

м. Львів.

Я ГОРДИЙ ТЕЖ...

Згаса надвечір літня спека,
І серце спокій залиша,
Бо ти ідеш така далека,
Така далека і чужа.
Скипають хвилюванням груди,
Та не сповільниш ти ходи,
Минаєш гордо...
Що ж, іди.
Я гордий теж.
Спинять не буду.

Юрій СТАДНИЧЕНКО.
З книги «Моє неспокійне серце».

Я гордий, але горда й ти.
Посміла гордо так пройти
Повз мене, хоч здіймались груди.
Ич, кирпу гнути теж взялась!
Іди собі.
Спинять не буду.
Навіщо ти мені й здалась.

В. ПОБОРЧИЙ.

м. Вовчанськ
Харківської області.

ОЙ, ВИ ОЧІ!..

Очі битого собаки погубив
додолу...
Мішок ганебний **на очах...**
Духовним **оком** озираєш сутнє...
Боїться піддзеркаленого **ока...**
Піщинку **з ока** діставала язиком...
та ще біля чотирьох десятків всіляких «очей» зустрічається в збірці Володимира КОЛОМІЙЦЯ «Поезії». (Видавництво «Молодь», 1967 р.)
Витрати за лікування в Сочі
Автор компенсує хай сім'ї —
Доки прочитав його всі «очі»,
Ледь не повилазили мої.

Олексій КОСТЕНКО.

ЯК НАПИСАТИ НАРИС

Спочатку, що таке нарис?

Нарис — це така штука, якої завжди не вистачає в газеті.

А коли так, то наша консультація аж ніяк не завадить.

Отже, як писати нарис?

Перш за все, треба зняти телефонну трубку (не забороняється й самому поїхати в село) і взнати у працівників контори, як звати майбутнього героя (скажімо, доярку), скільки вона закінчила класів, як дояться в її групі корови. Оцього і досить. Можете сміливо братися за ручку.

У вступній частині закрутіть щось про природу. Обов'язково при цьому згадайте «смарагдові вруна», «бурштинову вись», «духм'яне надвечір'я», «білопінне цвітіння». Це свідчитиме, що автор добре володіє мовою, вміє добирати фарби для розкриття характеру людини.

Потім можна брати героїню за руку і кудись вести. Куди саме — не має значення, аби тільки йшла. По дорозі спливають, мов хвилі, одна за одною думки. Згадується «босоноге дитинство». Опишіть, як вона носила пеленою пісок, а мимо йшли корови. Дівчинка дивилась на них і не могла надивитись. Вже тоді десь в глибині душі зароджувалась любов до професії доярки.

Про неї було тільки й думок всі шкільні роки. І ось випуск. «Куди йти?» — хвилюються однокласники, а для вашої героїні вже питання вирішене.

Тут доцільно намалювати таку картину: «Контора колгоспу. Вчорашня школярка несміливо простягнула заяву голові артілі і почервоніла. Той прочитав, критично глянув на худорляве дівчисько, і усміхнувся у свої пшеничні вуса:

— А справишся? В корови ж чотири дійки?

— Справлюся. Ви тільки доручіть, — виступили на очах сльози.

— Ну, добре, — по-батьківськи заспокоїв голова колгоспу. — Ти дівчина, по всьому видно, наполеглива, свого доб'єшся. Приймай завтра групу корів.

З кабінету вона випурхнула на крилах».

На перших порах не все ладилось, і молода доярка від хвилювання вночі вмивалась сльозами. Досвідченіші подруги заспокоювали. Мовляв, не падай духом, відразу бога за бороду не вхопиш.

Як і годиться, дівчина прислухалась до порад і «топтала стежку до серця кожної тварини», «робила щедрий засів», «шукала ключиків до успіху». На ферму вона йшла, коли півні ще й не думали кукурікати. Назад поверталася, коли на тополі повисав місяць. І до самого ранку «поклавши на подушку натруджені руки», думала, чого це Манька махала головою, а Лиска чухала ратицею за лівим вухом.

Все це характеризує ставлення вашої героїні до праці, розкриває її внутрішню красу.

Важливо логічно і вдумливо закінчити нарис. Коли доярка йшла кудись, то повинна й прийти. Коли був «щедрий засів», то повинні з'явитися «буйні сходи», «велике молоко». Їх треба описати. Фуражна корова за день дає по стільки-то кілограмів молока. За тиждень, місяць, квартал, півріччя його надоєно по стільки-то. Кожну цифру треба порівняти з цифрою відповідного періоду минулого року і показати зростання ще й у процентах. Щоб доступніше було читачеві, треба підрахувати валовий надій доярки і скільки необхідно спеціальних автомобілів, щоб перевезти оте молоко. Якщо придумаєте ще якусь цифру — не завадить.

Заголовок можете вибирати, який вам до вподоби: «Щедрий засів», «Стежки до сердець», «На вищі рубежі», «По праці й винагорода», «Завзята», «Ключі до успіху», «Скромна трудівниця».

Ось спробуйте. Обов'язково вийде.

Борис ПОЛІЩУК.

м. Попільня.

Дорогий Перче!

Співуча молодь нашого села частенько виводить: «Лугом іду, коня веду, розвивайся, луже!» У пісні воно, справді, дуже приємно виходить. А от, коли не на словах, а на ділі хтось із наших співаків опиняється на лузі, тоді у нього чомусь перехоплює дух, і не те що співати, а й дихати йому не хочеться.

Чому?

А тому, що сотні гектарів колгоспного лугу (і не тільки його, але й городи колгоспників) заливає своїми ядучими і вельми пахучими відходами наш сусід — Пархомівський цукрозавод.

Воно, може, і менше було б того духу, якби хоч раз на рік хтось почистив заводську стічну канаву. Але керівники підприємства про це і думати не хочуть. .

Може, ти, Перче, пройдешся своєю мітлою по цій канаві? А заодно — і по її господарях, що дають нам духу?

Дуже будемо тобі вдячні за таку санітарно-профілактичну обробку.

КОЛГОСПНИКИ
(15 підписів)

Колгосп «Зоря комунізму»
Краснокутського району
Харківської області.

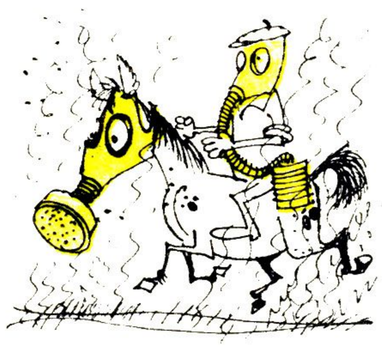

Як ти гадаєш, добре це чи погано, коли не працює баня? Може, в інших місцях це й погано, а от коли у нас в Сумах не працює баня № 3, то мешканці навколишніх будинків зітхають з полегкістю. І дихають на повні груди. Бо в дні, коли баня працює, не дуже подихаєш. З її труби валить такий дим, що треба зачиняти вікна. А виходячи на вулицю, затулятись індивідуальним фільтром — хусточкою чи марльовою пов'язкою.

Спостерігає ті клуби чорного диму й комунгосп. Але тлумачить їх як загадкове оптичне явище. Чи не міг би ти, Перче, розтлумачити комунгоспівцям, що їх обов'язок — не спостерігати «атмосферні» явища, а дбати про те, щоб атмосфера була чистою.

І. Н. ЗАЙЧЕНКО, І. К. ТРОФИМЕНКО,
Т. О. МЕЛЬНИК, П. Д. ШЕВЧЕНКО,
А. П. КОЛОМІЄЦЬ та інші.

Порадуй колекціонерів! Зроби приємність «бланкарям», чи «бланкістам», чи як їх ще там серед колекціонерів прозивають. Одним словом, гукни тих, що збирають різні друкарські «шедеври». Покажи їм бланк «Рабочий наряд на сдельную работу». Бланк як бланк, цупкий папір, але на звороті надруковано... «Повістка судового виконавця»...

Візьмеш у руки такий «Рабочий наряд», прочитаєш на його звороті «Судовий виконавець... пропонує не пізніше... добровільно виконати вирок суду...», і трепет охоплює тебе. «А чи не біглий ти каторжник?! — думаєш про себе. — Чи не злісний аліментник?!» У нервових навіть продуктивність праці падає!.. А їх же, бланків тих, з легкої руки Жовтневої районної друкарні Миколаївської області аж 350 тисяч надруковано.

В. ТИМОШЕВСЬКИЙ,
В. ХРОНЕНКО,
робітники машинобудівного заводу.
м. Миколаїв.

Хто візьметься пересадити кам'яне серце т. Задворного? Ось уже третій рік ми хочемо добитися цього без хірургічного втручання, але марно.

А справа стоїть так. Наш радгосп «Бєльський» задихається без телефонного зв'язку з райцентром. Все залежить од начальника Володимирецького відділення Сарненської експлуатаційно-лінійної технічної дільниці т. Задворного.

Ми, заради того зв'язку, вже й додаткову телефонну лінію провели — 14 тисяч крб. радгоспові вона коштує. За наш рахунок і приміщення комутатора відремонтовано. Другий рік ми на свій кошт утримуємо чергову телефоністку в селі Білому. А подзвонити у Володимирець з радгоспу не можемо. Начальник т. Задворний і радий би встановити з нами зв'язок, але кам'яне серце робить його байдужим до наших упадань.

Невже, Перче, у нас на Ровенщині не знайдеться такого хірурга, який замінив би т. Задворному кам'яне серце на живе — людське.

Н. КУРБАТОВ,
секретар парторганізації
радгоспу «Бєльський».
Ровенська область.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

АМЕРИКАНСЬКИЙ СЕРВІС

Спроектована дошка

В паркані дошка відірвалась.
Ще звечора зчинив завскладом
галас,
Не спав, перевертався цілу ніч:
В паркані дірка — то жахлива річ!
Було й не до сніданку —
Зранку
Нараду скликав — засіда:
— Біда!
Пишіть негайно протокола,
Скликайте спеців всіх зокола,
Повинні за чотири дні
Подать на схвалення мені
Кошторис і проект-завдання!..
Поставили столи, стільці —
І проектанти-молодці
Взялися за проектування.
Рахують, креслять терміново —
Повинно ж бути в строк готове...
Коли це хлопчик прибігає:
— А дірки вже немає!
Проходив мимо дід Мирошка,
Забив гвіздка — на місці дошка!
Буває, дехто упріває тяжко,
А треба лиш... забити цвяшка.

М. ТИЩУК.
м. Кам'янець-Подільський.

Азіз НЕСІН

БОЖЕВІЛЬНИЙ... НА ДАХУ

На вулиці зчинився переполох:

— На даху причинний!

З усіх дворів бігли дивитися на причинного. Прибула й поліція, спочатку дільнична, а потім машиною й з управи. Останньою примчала пожежна команда.

Коло божевільного стояла мати й благала:

— Злазь, синочку, додолу! Ось злазь, ну!

А він:

— Як не поставите мене старостою, то плигну додолу.

Дев'ять пожежників, на випадок, якщо божевільний справді стрибоне, почали напинати полотно. Тримали те полотно в руках і ходили навколо будинку, аж поки добре таки впріли. Тоді комісар сам почав улещати божевільного. Він то прикрикував, щоб налякати, грубим голосом, то перекидався на тоненький:

— Злазь, брате, дуже тебе прошу!

— Якби поставили старостою, то зліз би. А то плигну вниз головою.

І просили, і молили, вже й лякать почали — нічого не помагає.

— Але ж злазь кажу!..

— Глянь які!.. Як хочете, щоб я зліз, то ходіть сюди, га!

Хтось із гурту гукнув:

— А може, поставимо його старостою...

— Тю на тебе, хіба ж із причинного вийде староста?

— І правда, одведи господи...

— Насправжки не можна,— обізвався сивобородий дід,— а в жарт можна.

— А й справді, може злізе.

— Ні! Я їх знаю. Як видряпався угору, то вниз уже не стягнеш,— похитав головою якийсь чоловік.

Тоді хтось крикнув:

— Ми вже тебе вибрали, злазь!

— Еге,— почав вередувати причинний.— Виберіть і в міський меджліс [1]), а то плигну.

— Бачите,— гукнув дід.— Я ж казав. Давайте ніби уволимо його волю.

— Ет, не повірить він, що б ви не зробили. Людина, як випнеться нагору, кажу ж, униз вже не злізе.

— Агей, ми вже тебе вибрали і в міський меджліс. Злазь, щоб громада не ждала,— удався до хитрощів і комісар.

А причинний:

— Не злізу! Аби вибрали головою муніципалітету, то зліз би.

— Чи ти бачив таке! — йойкнув уже й дід, та й каже упрілому начальникові пожежної команди:

— Кажіть, що вже обрали, побачимо, що буде.

Потім приклав до рота долоні й крикнув:

— Злазь, брате, та починай головувати.

Божевільний аж по пузі себе ляснув:

— Не злізу! Що мені робити серед тих, хто хоче мати божевільного за голову муніципалітету?

— А що ж ти хочеш?

— Міністром поставте!

Унизу порадилися й крикнули:

— Добре, ти міністр! Тепер злазь! Дивися, всі на тебе чекають.

Причинний приклав до носа руки й почав виливати коники:

— Не злізу, ви божевільного хочете мати за міністра. Що мені серед вас робити!

— Е-е! Злазь!! На тебе ж міністри чекають.

— Дідька лисого! Щоб я зліз, а ви мене в божевільню, еге! Не злізу!

— Ось не тратьте даремно сили,— обізвався чоловік знову.— Я цих причинних знаю. І вас міністрами аби поробили, то й ви б не злізли.

А божевільний валував на все горло.

— Поставте мене великим візиром, бо плигну додолу!

— Поставили, ти вже великий візир!

Причинний трохи поплигав, а тоді крикнув:

— Королем поставте, бо плигну!

Люди кинулись знову за порадою до діда:

— Що ви скажете? Робити його королем?

Дід:

— Та як великим візиром був, то до короля вже недалеко. Хай уже королює!

— Ти вже король, злазь тільки!

Божевільний знову почав виляскувати по пузі:

— Не злізу!

— Чого?

— Е-е, не злізу! Якби імператором зробили... А то плигну!

Знову діда питаються.

— І справді плигне?

— А плигне!

— Зробили! Ти вже імператор, злазь!

А божевільний:

— Як же я буду правити такими гуркалами, як ви?

— А що ж ти хочеш? Скажи, ми все зробимо, що тільки тобі заманеться.

Божевільний із даху:

— А я ж імператор?

— Імператор! — закричав натовп.

— А коли я імператор, то моя й воля. Схочу — злізу, схочу — ні. Не злізу та й усе.

Комісар розгнівався:

— Ну хай плигає!.. На одного божевільного поменшає.

Але начальник пожежної команди знову питається старого:

— Що ж робити, невже його не можна якось стягти вниз?

— Можна.

— Як?

— Ви цитьте, я його зманю.

Всі так і вп'ялися очима в діда, як то він буде його зманювати. А старий гукає так, щоб аж на сьомий поверх чути було:

— Ваша імператорська величність, чи не ступите ви на шостий поверх?

Причинний дуже статечно:

— Ступлю.

Потім виліз через дірку на сходи, спустився на шостий поверх і почав дивитися у вікно.

— Всеосяйний імператоре, чи не ступите на п'ятий поверх? — гукнув дід знову.

— Ступлю.

Всі отетеріли з подиву. А коли божевільний почав розглядати юрбу вже з четвертого поверху, дід знову крикнув:

— Сонцеподібний імператоре, чи не бажаєте ви ступити на третій поверх?

— Можна,— відповів причинний і спустився ще трохи вниз. І вже не виляскував себе вище пупа, як то було раніше, а тримався гречно та гідно.

— Великий імператоре, а чи не ступите ще вниз?

— Ступлю.

Тепер він уже був на другому поверсі.

— Всеможний і всеборний імператоре, чи не ступите на перший поверх?

Причинний вийшов надвір і попростував до старого. Поклав йому на плечі руки й сказав:

— Так і ти, голубе сизий, божевільний. Атож, причинний причинного зрозуміє.

А потім комісарові й каже:

— А ви мене тепер зв'яжіть і здайте до божевільні, адже навчилися, як треба поводитися з божевільними.

Коли причинного відвезли, усі кинулись до діда:

— Розкажи, як це ти зманив його?

— Е-е,— сказав старий,— цього легко не навчишся, я сорок років коло політики товчуся.

А потім зітхнув і сказав:

— О-хо-хо-хо! Уже не ті кості, а то б я теж нагору зліз би та й ніхто б мене не стягнув.

Переклад з турецької
Г. ХАЛИМОНЕНКА.

[1]) Меджліс — парламент.

ПОТИЛИЦЯ

Коли в мого господаря
Становище скрутне,
Він чуха зосереджено
Чомусь лише мене.
Коли лисіє спереду —
Наводить марафет:
Із мене позичає він
Волосся на перед.
Коли скаржник з'являється
До нього в кабінет,—
Я з гостем зустрічаюся
Частенько тет-а-тет.
Та ось хазяїн в клопотах,
Лице сумне-сумне...
«Дали знов по потилиці»—
Він згадує мене.
І хоч мого господаря
В отім усім вина,
Одначе я розплачуюсь
За всі гріхи сповна.

В. ГАЛЮК.

м. Харків.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Завідуючий Сухинським сільським клубом Дворник М. В. (Прилуцький район) занедбав клубну роботу, пиячив. Про це жителі села написали листа до редакції «Перця».

Заступник начальника Чернігівського обласного управління культури т. Білявський повідомив, що за занедбаність роботи клубу Дворника з роботи знято.

★ До редакції надійшла скарга про те, що працівники Львівського заводу газової апаратури затримують відповіді на листи та заяви трудящих.

Секретар Шевченківського райкому партії м. Львова т. Морунов повідомив, що таке справді було.

Це питання обговорено на нараді працівників відділу технічного контролю і складального цеху заводу.

За несвоєчасне реагування на заяви і скарги трудящих начальника відділу технічного контролю заводу з роботи знято.

★ Колгоспники колгоспу «Прапор комунізму» (Харківщина) написали нам про те, що секретар парторганізації їхньої артілі Манченко І. П. пиячив, грубо ставився до колгоспників. Негідно поводили себе і комуністи Нищета А. С. та Дегтяренко А. Є.

Як повідомив редакцію секретар Зачепилівського райкому КП України т. Колесник, зазначені у листі факти відповідають дійсності.

За пияцтво та грубе ставлення до колгоспників Манченка І. П. від обов'язків секретаря парткому колгоспу звільнено.

За негідну поведінку Нищету А. С. та Дегтяренка А. Є. виключено з членів КПРС.

ПЕРЕЦЬ

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.
Редакційна колегія:
М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ,
О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Журнал «Перець» № 15 (793)
(на украинском языке).

Ціна 24 коп. на місяць.

Підписано до друку 22. VII. 1968 р.

БФ 13129. Зам. 03705. Тираж 1 580 000 прим.

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції:
Київ-47,
Брест-Литовський проспект, 94.

Для телеграм: Київ, Перець.

Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79.

Папір 70×108⅛. 1 пап. арк.
2 друк. арк.

Видавництво і комбінат друку
«Радянська Україна», Київ,
Брест-Литовський проспект, 94

Індекс 74393

В'ЄТНАМСЬКІ ВРАЖЕННЯ АМЕРИКАНСЬКОГО ЖУРНАЛІСТА

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА